

En funció del secret

Començar a escriure amb la intenció de centrar-nos en números pot semblar a primer cop d'ull una forta contradicció entre, l'elegant i subjectiva escriptura i la pragmàtica i objectiva ciència. Molts poden pensar que les ciències empíriques són un fort oposat a la metafísica però hi ha un petit vincle entre ambdós corrents.

<<Les preguntes metafísiques no tenen una explicació científica. Per tant, són un punt de partida per a la comunitat científica.>>

És evident que la ciència no podria existir sense aquests fonaments metafísics, però no cal destenyir i treure importància a cada i una de les proposicions analítiques que ens permeten accedir a tota la informació que actualment tractem per poder descobrir més sobre nosaltres mateixos, sobre l'ésser.

A mesura que l'evolució de l'home avançà, qui érem nosaltres per seguir al pas del temps? Potser érem objecte de la naturalesa, o potser érem pura obligació dins el temps. Aquella constant contínua formant una funció afí, ja que donem per suposat un inici en un $(0,0)$, on el Big bang en cobreix tota responsabilitat, on l'eix d'abscisses és compost pel temps i el d'ordenades pels canvis produïts en el nostre medi, la natura avança juntament amb el temps. Però cal destacar la petita discontinuïtat fa uns 5,8 milions d'anys. On la funció queda totalment modificada, on sembla que poc a poc, a mesura que els milers d'anys passen, la nova funció que començava fa uns 5,8 milions d'anys topa amb la forta constant Temps-Natura. Aquí és quan l'home en una minsa franja de temps aconsegueix modificar la variable dependent, però no la independent. Això seria un absurd en la matemàtica si no tinguéssim en compte que ho tractem des d'un aspecte filosòfic; la natura entra a ser modificada per l'home.

De fet si mirem rere la bellesa de la natura, rere tot allò que ens captiva cada un dels nostres sentits, tot allò que fa que hi hagi artistes que intentin plasmar allò què creuen que és bell, tan pintant, com fent escultures o fent música,

podem veure certa relació amb els números, amb constants que potser ens intenten explicar alguna cosa.

Successions com la dels números de Fibonacci que entre d'altres, amb ella, s'aconsegueix estudiar la reproducció dels conills. I no tan sols s'amaguen els números de Fibonacci dins de tanta bellesa i perfecció, els nombres primers també tenen una alta participació en la màxima variabilitat que caracteritza la natura, per exemple entre dues espècies de cigales, *Magicicada septendecim* i *Magicicada tredecim*, en les quals el seu cicle de vida és de 13 o 17 anys per tal de no coincidir en el mateix medi i afavorir la seva supervivència a partir d'una baixa competitivitat entre ambdós.

I els músics? També, ells no en són l'excepció, també jauen sobre l'art dels números, sota l'art de la ciència que regna la matemàtica. Cada i una de les notes que aconseguim bufant amb més o menys intensitat un coll de botella, segueix la sèrie anomenada Sèrie Harmònica, una suma fraccionària que tendiria a infinit.

<<S'ha parat mai a pensar què és vostè? O qui és? No respongui el seu nom perquè no li estic preguntat pas, parlant de números, posis les ulleres i camini cap al gran secret que vostè mateix amaga. Relacioni la seva altura amb la distància del seu melic, o relacioni el diàmetre de la seva boca amb el del nas i si continua relacionant metacarpis i falanges trobarà un altre dels molts secrets que ens fan perfectes. El nombre àuric, que expressa l'excel·lent perfecció mitjançant la relació de les nostres proporcions.

En cas que no complís aquestes proporcions, no es desanimi, hem de contemplar l'opció que qualsevol teoria pot ser refutada -deia Karl Popper-. Així doncs, la ciència seria un coneixement provisional i crític, aquest aspecte és el que facilitaria el seu progrés, ja que adonar-se'n d'un error és fer un petit pas endavant per arribar a la veritat absoluta, allò que tothom està disposat a adquirir. >>

Podem dir però, que hi ha la possibilitat de ser una gran xarxa de relacions numèriques, no som pas atzar sinó efectes d'un passat i causes d'un futur. Tot, absolutament tot el que fem o deixem de fer avui provocarà un demà que

encara no podem saber però que pot ser previsible. Qui diu que la nostra vida no és una successió que cal anar completant poc a poc?

Doncs jo mateixa negaria tal pregunta, el fet de tenir una vida totalment previsible per infinits nombres que formarien la successió oscil·lant de la meua pròpia vida em faria caure en una lleu apatia. Ho nego perquè dubto ser tan sols un problema que existeix amb la rotunda finalitat de ser resolt.

Si alguna cosa ens distingeix els éssers humans respecte la resta d'animals que actualment poblen La Terra, és el nostre autocontrol respecte els primitius instints de supervivència, és la capacitat de raonar sobre qualsevol aspecte i com a conseqüència adquirir una personalitat que ens permet ser únics, i és, per últim la capacitat de poder sentir, d'una manera o altra, un seguit d'emocions, sensacions, passions i fins i tot eterns sentiments.

<<I sap? Tots aquests trets, no poden ser totalment re-editats per la ciència, o almenys de moment. Convencionalment editem el llenguatge, les normes i lleis, protocols i en definitiva, les institucions que dominen, però tot el que sentim més enllà d'un simple instint no és modificable i per sort encara podem tenir secrets, enganyar i mentir.>>

Quan tot el que sentim i creiem que per un moment serà etern, caiem engegats sota el concepte de l'amor, on moltes vegades hi predomina l'ambició i l'egoisme perquè sovint preferim ser estimats que estimar. Si som atrets pels poders d'Afrodita, deessa de l'amor, serem fruit d'una funció exponencial, on els nostres sentiments i desitjos seran cada dia més afables i intensos, creixeran tendint a infinit fins que un dia topin amb una discontinuïtat.

I d'aquesta manera, la nostra vida aniria adquirint singularitat. Utilitzant la nostra capacitat abstractiva, resoldríem tots els problemes que se'ns plantegessin i gràcies als números, aquells símbols que ens taparien la vista si fossin opacs, interactuaríem amb la natura, allò que un dia ens va crear per sí sola, agafada de la mà del temps.

Des de que el motor engega, l'anatomia del nostre cos és resumeix en una funció periòdica si tenim una bona salut i no patim de problemes cardíacs. Així és com ho marquen els monitors que tinc aquí mateix, a mà esquerra. De fet,

no tinc per què preocupar-me, segurament som com les Magicicada septendecim o Magicicada tredecim, aquelles cigales que he esmentat abans, el nostre cicle de vida n'és un i possiblement és per algun motiu que la natura sap, segurament per evitar aglomeracions, que massa densitat de població seria perjudicial pel planeta. És ben cert doncs, que encara ens queden constants per a descobrir, les quals intentaran explicar el perquè d'una funció sense pendent dibuixada aquí mateix, a mà esquerra.

<< Infermera, posis les ulleres i asseguris que el pendent és 0. >>